

CONSCIÈNCIA
D'ARA
I la setmana que ve:
És el sufisme la
solució de
l'islam?

Estils

Laia de Ahumada

“Cal donar fars perquè aquells que busquen trobin”

El desig profund de donar sentit a la vida l'empeny a escriure i a implicar-se en projectes socials

DÍDAC P. LAGARRIGA
LLOC

“No vull arribar al moment de morir-me i dir que no he viscut. Si em moro ara, sé que he fet tot el que podia fer,estic molt tranquil·la, i això em sosté. Cadascú ha de ser capaç de sostenir-se a ell mateix sent conscient, ahora, que està en relació amb els altres. No parlo d'individualisme: jo em puc sostenir a mi mateixa perquè visc en relació, però no només amb els que tinc al voltant, sinó amb tot. Sovint em pregunten què s'ha de transmetre als fills. És molt senzill: el que vius, no el que dius. Als meus dos fills sempre els hi he dit: connecta't amb tu mateix i fes el que sents que has de fer, no t'equivocaràs mai en el que és essencial. Crec en les possibilitats infinites de cadascú”.

Esriptora, investigadora i impulsora de projectes socials, Laia de Ahumada (Barcelona, 1957) encarna vitalitat. El seu entusiasme per deixar el món una mica millor de com l'ha trobat no li impedeix entendre que “a la vida cal posar-se com menys de cul millor”, no amb resignació, sinó escoltant la crida que se'n fa amb la llibertat “que comporta responsabilitat i compromís”. “Sempre m'he trobat fent coses que mai m'hauria imaginat que faria. Per què ho faig? Perquè sento que ho he de fer”, explica somrient. I entre aquestes coses diverses, ha sigut inspiradora del Centre Obert Heura per a persones sense llar (1999) i de l'Associació Terra Franca, que treballa per facilitar l'accés a la terra a la jove pagesia (2013), és investigadora centrada en l'escriptura femenina de l'època moderna després de doctorar-se en filologia catalana i també autora de diversos llibres, tant d'assaig com de prosa poètica i d'entrevistes i també d'adreçats al públic infantil. “L'escriptura –confessa– ve de la meua necessitat de comunicar, sobretot d'allò que sento dels altres, que intueixo, i també de mimateixa, per ajudar-nos a entendre'ns”.

Esriure l'escolta

En una primera etapa els seus llibres estaven vinculats d'una manera o altra al fet religiós. Tot i que no es considera una persona religiosa, i

L'escriptora Laia de Ahumada. LA

el cristianisme li va servir de vehicle: “Em donava les paraules per poder expressar el sentit de transcendència”. Una vivència religiosa “des dels marges” influenciada també pel diàleg amb altres religions, com el budisme i l'islam sùfi, marcada també per un parentiu sanguini d'alta volada: “El meu pare assegurava que veníem de la mateixa família que santa Teresa, però l'arbre genealògic que conservava es va cremar durant la guerra. Amb el meu germà vam intentar refer aquest arbre, vam estar a Àvila i als arxius d'Índies, però només vam trobar documentació fins al segle XVII, tota la resta està cremat. A casa teníem un retrat de la santa i a sota hi deia “Propiedad de la familia Ahumada”. A l'escola les monges també ens ho deien, “Son las niñas Ahumada”, com una cosa especial. Potser he tret d'ella aquest abrandonament de fer les coses. Ja de gran sí que m'he identificat amb la seva escriptura i el seu apassionament, i

Inici
En una
primera etapa
els seus
llibres estan
vinculats al
fet religiós

també vaig publicar, l'any 1996, el llibre *A cau d'orella. Teresa de Jesús llegida avui* (Editorial Claret)”.

L'any 2008 va iniciar una trilogia de llibres que tenien en comú, malgrat l'aparent diversitat, els testimonis de persones que han decidit viure guiades pel desig profund. El primer d'aquests volums va ser *Monges* (Fragmenta), un recull de vint entrevistes amb dones que havien escollit ser monges a casa nostra: “Volia treure-les del llenguatge religiós per acostar-les a persones que no fossin religioses, però que estiguessin en recerca, això sempre m'ha preocupat”. Cinc anys més tard, el segon volum es titulava *A cel ras. Converses amb joves pastors* (Pagès Editors). “Molta gent, quan veia el títol, em preguntava si tractava de pastors protestants. Però no, eren pastors de bens, vaques i ovelles, res a veure, en principi, amb l'anterior llibre. No m'agrada que m'encasellin, i vaig entrevistar joves a qui els empeny

aquest desig profund de donar sentit a la seva vida, també des de valors que podem anomenar *religiosos*. Em motiva saber com s'ho fa la gent per viure. Com s'ho fan els pastors, les monges... Al tercer d'aquesta trilogia, *Espirituals sense religió* (Fragmenta), vaig reunir testimonis que no necessiten la religió per viure la seva espiritualitat. Volia saber com viuen, quin llenguatge tenen, quines litúrgies o com comparteixen i comuniquen el que creuen... Sempre busco en els altres, i en mi, tocar de peus a terra, no m'agrada gens la gent penjada. En aquest àmbit n'hi ha molts, però per a mi té sentit l'experiència quan es toca de peus a terra, quan estàs actiu. A partir d'intuïcions i d'anar buscant has de poder explicar per què vius i el sentit que té la vida. És la gran pregunta, qui soc i què he de fer...”

També per a infants

Aquests dies publica també un llibre que, si bé és molt diferent, continua conservant aquesta mirada de l'autora per mantenir l'equilibri entre la contemplació i el compromís. Destinat a infants de més de 9 anys i il·lustrat per Gemma Capdevila, *Mariner de terra endins* (Akiara) és un llibre breu però amb un relat encisador: “En aquesta història volia explicar com és fer-se gran, com és el pas, sovint desconcertant, de la infantesa a l'edat adulta. El protagonista es fa gran, pren consciència de la seva vida i se'n fa responsable. No li és gens fàcil, perquè de vegades se sent nen i de vegades adult, perquè descobreix que la vida no s'atura, que hi ha imprevistos que ho capgiren tot i que l'obliguen a prendre decisions, però no decisions qualssevol, sinó decisions en llibertat, aquelles que el deixen amb pau i no amb el neguit. I ho fa, sobretot, perquè té l'hàbit del silenci i la interiorització”. Silenci i interiorització també són les claus d'un altre llibre infantil, *El sisè sentit* (Petit Fragmenta), en què la intuïció és la protagonista.

“Cal donar fars perquè aquells que busquen trobin”, diu l'escriptora. Sense voler ser ella mateixa aquest far, fugint de qualsevol mesatge o lideratge, però sabent escoltar i acompanyar prou bé perquè la gent se li acosti, Laia de Ahumada regala vida: “Soc tossudament esperançada. No ser-ho és una excusa per no fer res”. —